

บันทึกการตอบข้อหารือศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข
เรื่อง การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ “ในลักษณะที่เป็นการค้า”

สำนักงานเขตตลิ่งชัน ได้มีหนังสือที่ กท ๕๙๐๔/๕๙๖๗ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๙ ถึงกรมอนามัย เพื่อขอหารือเกี่ยวกับการประกอบกิจการรับจ้างชุดดินโดยใช้รถแมคโครและรถบรรทุกสิบล้อ และมีการซ่อมรถแมคโครที่ใช้ในการประกอบกิจการของตน ว่าเข้าข่ายเป็นการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในลักษณะที่เป็นการค้าตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขหรือไม่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้วยสำนักงานเขตตลิ่งชัน ได้รับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนว่ามีผู้ประกอบการประกอบกิจการรับจ้างชุดดิน โดยมีการนำรถแมคโครขึ้นรถบรรทุกมาเก็บไว้ในที่ดังกล่าว และมีการซ่อมรถแมคโครพ่นสี ซึ่งก่อให้เกิดเสียงดังและแรงสั่นสะเทือน นั้น

สำนักงานเขตตลิ่งชัน ได้ตรวจสอบแล้วพบว่าผู้ประกอบการได้ใช้พื้นที่ดังกล่าวประกอบกิจการชุดดิน ชุดถนน ถมดินและการบริการนั้น มีการซ่อมรถแมคโคร อีกทั้งการนำรถแมคโครขึ้นและลงรถบรรทุกสิบล้อ ก่อให้เกิดเสียงดังและแรงสั่นสะเทือนจริงตามที่ร้องเรียน ดังนั้นจึงได้ดำเนินการดังนี้

๑. ออกคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้แก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

๒. ตรวจสอบติดตามผลแล้วพบว่าผู้ประกอบการเพิกเฉย ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงได้ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดฐานประกอบกิจการที่ต้องมีการควบคุมในลักษณะที่เป็นการค้า โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๑) ประกอบมาตรา ๓๓ และมาตรา ๔๕ จากการตรวจสอบเอกสารพบว่ามีข้อหารือคณะกรรมการพิจารณาแนวทางการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขในเขตกรุงเทพมหานคร ครั้งที่ ๑/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๒ ที่ได้มีการหารือในการพิจารณาออกใบอนุญาตที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ “ในลักษณะการค้า” ดังนั้น สำนักงานเขตตลิ่งชัน จึงขอหารือดังนี้

๑. การรับจ้างชุดดินโดยใช้รถแมคโครและรถบรรทุกสิบล้อ ซึ่งเจ้าของกิจการได้จ้างลูกจ้างขับรถและมีการซ่อมรถแมคโครของตนเองโดยไม่ได้เรียกเก็บเงินเพื่อการนั้น จะเข้าลักษณะที่เป็นการค้าหรือไม่

๒. การประกอบกิจการดังกล่าวเข้าข่ายต้องขออนุญาตประกอบกิจการประเภทการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล ซึ่งมีไว้บริการหรือจำหน่าย และในการประกอบธุรกิจนั้น มีการซ่อมหรือปรับปรุงยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกลดังกล่าวด้วยหรือไม่

๓. หากผู้ประกอบการฝ่าฝืนคำสั่งตามมาตรา ๒๘ และไม่เข้าข่ายต้องมีใบอนุญาตจะสามารถออกคำสั่งตามมาตรา ๔๕ ได้หรือไม่อย่างไร

๔. การประกอบการซ่อมรถโดยไม่มีอาคาร จะสามารถออกใบอนุญาตได้หรือไม่

^๑ ส่งพร้อมหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๔/๗๙๕๓ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ซึ่งศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุขมีถึงผู้อำนวยการเขตตลิ่งชัน

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข ได้พิจารณาข้อหารือและประสานงานกับผู้หารือแล้ว ได้ความว่า สถานประกอบกิจการดังกล่าวประกอบกิจการชุดดินโดยใช้รถแมคโครและรถบรรทุกสิบล้อ ต่อมาได้มีประชาชนร้องเรียนปัญหาเสียงดังจากการประกอบกิจการดังกล่าว เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงใช้อำนาจตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้น แต่ภายหลังปรากฏว่าปัญหาเสียงดังที่เกิดขึ้นดังกล่าวเกิดจากการซ่อมรถแมคโครที่ใช้ในการประกอบกิจการ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงดำเนินการตรวจสอบสถานประกอบกิจการ พบว่ามีการซ่อมหัวรถแมคโคร และมีการพ่นสีเล็กน้อย โดยเป็นการซ่อมเพื่อใช้ในการประกอบกิจการของตนไม่ได้รับจ้างซ่อมจากผู้อื่นด้วย เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบกิจการมายื่นคำขออนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พร้อมทั้งดำเนินคดีฐานประกอบกิจการโดยไม่มีใบอนุญาต ตามมาตรา ๓๓ แต่ระหว่างส่งเรื่องดำเนินคดีเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ดำเนินคดีแจ้งว่า ได้เคยมีข้อหารือเกี่ยวกับการพิจารณาออกใบอนุญาตกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในลักษณะที่เป็นการค้า ของคณะกรรมการพิจารณาแนวทางการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขในเขตกรุงเทพมหานคร ครั้งที่ ๑/๒๕๔๒ ซึ่งให้ความเห็นไว้ว่า “การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ จะเป็นกิจการที่เข้าข่ายลักษณะเพื่อการค้า ตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๙ หรือไม่นั้น ให้พิจารณาก่อนว่าหากมีการเรียกเก็บเงินเพื่อการนั้นก็น่าจะเข้าข่ายเป็นการประกอบกิจการในลักษณะที่เป็นการค้า แต่ถึงแม้จะเป็นกิจการที่ประกอบกิจการในลักษณะที่เป็นการค้าหรือไม่ก็ตาม หน้าที่ของผู้ประกอบการก็ยังคงต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ด้านสุขลักษณะของการประกอบกิจการนั้นๆ ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วย” จึงมีประเด็นหารือว่าการกระทำในลักษณะดังกล่าวเข้าข่ายเป็นการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขในลักษณะที่เป็นการค้าหรือไม่ ประเภทใด และต้องได้รับใบอนุญาตหรือไม่

จากการศึกษาข้อกฎหมาย เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑^๒ บัญญัติให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขออกประกาศกำหนดประเภทกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และมาตรา ๓๒^๓ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดประเภทของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ออกตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องถูกควบคุมในพื้นที่ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ในการดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพสำหรับให้ผู้ประกอบกิจการปฏิบัติตาม และมาตรา ๓๓^๔ บัญญัติให้ผู้ประกอบกิจการประเภทที่ราชการ

^๒ มาตรา ๓๑ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

^๓ มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการตาม (๑) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

^๔ มาตรา ๓๓ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๑) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการตามประเภทที่มีข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ส่วนท้องถิ่นออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องถูกควบคุมในพื้นที่ในลักษณะที่เป็น การค้าต้องได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการก่อนเริ่มดำเนินกิจการ

ประเด็นที่หนึ่ง จากหนังสือข้อหารือและข้อมูลที่ได้จากผู้หารือ เห็นว่า การประกอบ กิจการชุดดินโดยใช้รถแมคโครและรถบรรทุกสิบล้อ มีลักษณะเป็นการให้บริการยานยนต์ (รถแมคโคร และรถบรรทุกสิบล้อ) เพื่อประโยชน์ในการชุดดินอันเป็นกิจการหลักซึ่งได้รับค่าจ้าง ส่วนการซ่อม รถแมคโครเป็นการซ่อมแซมและบำรุงรักษายานยนต์ที่ใช้สำหรับประกอบกิจการของผู้ประกอบกิจการเอง โดยไม่ได้รับจ้างซ่อมแซมให้แก่บุคคลภายนอก จึงเห็นว่าเฉพาะส่วนของการซ่อมแซมยานยนต์ ไม่เข้าข่ายเป็นการกระทำในทางที่เป็นการค้า แต่ทั้งนี้ จากการพิจารณาข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔ พบว่าได้กำหนดให้การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล ซึ่งมีไว้บริการหรือจำหน่าย และในการประกอบธุรกิจนั้นมีการซ่อมหรือ ปรับปรุงยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกลดังกล่าว เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ต้องถูก ควบคุมภายในเขตพื้นที่ ประเภทที่ ๕.๗.๓ โดยมีเจตนารมณ์ในการควบคุมการให้บริการหรือ การจำหน่ายยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล และในการประกอบกิจการนั้นต้องมีการซ่อมหรือ ปรับปรุงยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกลดังกล่าวด้วย ซึ่งการซ่อมหรือปรับปรุงนั้นต้องเป็นการซ่อม เพื่อบำรุงรักษายานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกลที่ใช้สำหรับกิจการนั้นเองโดยไม่มีการรับจ้างซ่อมหรือ ปรับปรุงยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกลให้แก่บุคคลภายนอกแต่อย่างใด ดังนั้น จากลักษณะของการ ประกอบกิจการประกอบกิจการดังกล่าวข้างต้น จึงเข้าข่ายเป็นการประกอบกิจการที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพประเภทการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล ซึ่งมีไว้บริการหรือ จำหน่าย และในการประกอบธุรกิจนั้นมีการซ่อมหรือปรับปรุงยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล ดังกล่าว ซึ่งต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๓๓ หากฝ่าฝืนจะต้องระวางโทษ ตามมาตรา ๗๑

ประเด็นที่สอง การฝ่าฝืนคำสั่งตามมาตรา ๒๘^๕ จะสามารถออกคำสั่งตามมาตรา ๔๕^๖ ได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า หากเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเคยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบกิจการแก้ไขปรับปรุง

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับ ใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในข้อกำหนดของ ท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๒) ก็ได้

ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

^๕ มาตรา ๒๘ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออก คำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มี เหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มีกรปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และ ถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือ ผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตราย อย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ แล้ว แต่ผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ถือเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนั้นๆ เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถออกคำสั่งตามมาตรา ๔๕ ได้ และหากมีการฝ่าฝืนคำสั่งที่ออกตามมาตรา ๔๕ อีก เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวได้ หรือหากเห็นว่าไม่สมควรสั่งหยุดดำเนินกิจการก็สามารถออกคำสั่งตามมาตรา ๔๕ เพื่อให้มีการแก้ไขหรือปรับปรุงอีกก็ได้ แต่ทั้งนี้ หากเป็นกรณีที่ผู้ดำเนินกิจการฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมาย แม้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะไม่ได้ออกคำสั่งใดๆ มาก่อนก็สามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ ออกคำสั่งได้ทันทีเช่นกัน

ประเด็นที่สาม กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุมสถานประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้อ ๒ วรรคสอง^๗ บัญญัติให้สถานประกอบการที่ตั้งอยู่ในเขตที่กฎหมายว่าด้วยผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ หรือสถานประกอบการใดที่เข้าข่ายเป็นโรงงาน หรือมีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ผู้ดำเนินกิจการจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี และเมื่อพิจารณาข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔ แล้วพบว่าไม่ได้ระบุว่าการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพต้องกระทำภายในอาคารเท่านั้น ดังนั้น จึงเป็นอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการพิจารณาตามความเหมาะสมว่าการประกอบกิจการนั้นต้องกระทำภายในอาคารหรือไม่ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจพิจารณาออกใบอนุญาตให้โดยกำหนดเป็นเงื่อนไขเฉพาะสำหรับการประกอบกิจการนั้นต้องมีอาคารก็ได้ โดยอาศัยตามมาตรา ๓๓ วรรคสอง

เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุร้ายกาจนั้นแล้วก็ได้

^๖ มาตรา ๔๕ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินกิจการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินกิจการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินกิจการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่เป็นกรณีที่มีคำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการทันที และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินกิจการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้ดำเนินกิจการหรือผู้ดำเนินกิจการไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำางานของผู้ดำเนินกิจการ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่งแล้วแต่กรณี

^๗ ข้อ ๒ ผู้ดำเนินกิจการในสถานประกอบการประเภทที่ราชการส่วนท้องถิ่นได้ออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุมและมีผลบังคับใช้ในท้องถิ่นนั้นแล้ว ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้

สถานประกอบการที่ตั้งอยู่ในเขตที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ หรือสถานประกอบการใดที่เข้าข่ายเป็นโรงงานหรือมีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตรายจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี

แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และสงวนสิทธิในการยกเลิกใบอนุญาตหากผู้ประกอบการ
กิจการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๙ วรรคสอง (๓)^๔
แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

สมชาย ตู่แก้ว

(นายสมชาย ตู่แก้ว)

ผู้อำนวยการศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข^๕

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

---

^๔ มาตรา ๓๙ การออกคำสั่งทางปกครองเจ้าหน้าที่อาจกำหนดเงื่อนไขใดๆ ได้เท่าที่จำเป็นเพื่อให้
บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เว้นแต่กฎหมายจะกำหนดข้อจำกัดดุลพินิจเป็นอย่างอื่น

การกำหนดเงื่อนไขตามวรรคหนึ่ง ให้หมายความรวมถึงการกำหนดเงื่อนไขในกรณีดังต่อไปนี้
ตามความเหมาะสมแก่กรณีด้วย

(๑) การกำหนดให้สิทธิหรือภาระหน้าที่เริ่มมีผลหรือสิ้นสุด ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง

(๒) การกำหนดให้การเริ่มมีผลหรือสิ้นสุดของสิทธิหรือภาระหน้าที่ต้องขึ้นอยู่กับเหตุการณ์
ในอนาคตที่ไม่แน่นอน

(๓) ข้อสงวนสิทธิที่จะยกเลิกคำสั่งทางปกครอง

(๔) การกำหนดให้ผู้ได้รับประโยชน์ต้องกระทำหรืองดเว้นกระทำหรือต้องมีภาระหน้าที่หรือยอมรับ
ภาระหน้าที่หรือความรับผิดชอบบางประการ หรือการกำหนดข้อความในการจัดให้มี เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มข้อกำหนด
ดังกล่าว